

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Un an de noi înfăptuiri

Pornirea spre înfăptuiri mari se vede în toate tărîmurile de lucru din patria noastră. Pretutindeni se înnoiește întreaga țară. Unul după altul orașele noastre, de pildă, întineresc în scurtă vreme și cu însuflețire. Nu este prea mult lucru a spune că țara întreagă este un uriaș șantier.

Avîntul de muncă neobosită și de neasemuită împlinire ni-l arată mai ales bilanțul muncii rodnice din curgerea anului 1960. Intreg poporul nostru a întâmpinat cu simțăminte de îndreptățită bucurie și de firească mîndrie patriotică Comunicatul Direcției Centrale de Statistică asupra împlinirii Planului de Stat al Republicii Populare Romîne pe anul 1960.

Acest Comunicat înfățișează prin cifrele lui — din an în an tot mai impresionante — bilanțul muncii creatoare și rodnice a poporului nostru. În dosul cifrelor se dezvăluie înțelesuri largi și adînci. Numai cine înțelege graiul convingător al cifrelor, numai cine gîndește cu zăbavă asupra fiecărei cifre, își poate da seama de adîncul înțeles al acestui Comunicat.

Ce poate fi mai grăitor pentru felul cum pășim pe drumul desăvîșirii socialismului, pentru capacitatea noastră de înfăptuire decît faptul că planul producției globale a anului 1960 a fost îndeplinit în proporție de 103,6 la sută, că față de anul 1959, producția întregii industrie a crescut cu 16,9 la sută, realizîndu-se în felul acesta o creștere superioară ritmului mediu anual prevăzut în planul de șase ani?! Dezvoltarea neconținută a industriei noastre va face să crească bogăția patriei și va întări tot mai mult puterea ei economică. Căci în anul 1960 a continuat să se dezvolte cu deosebire industria noastră grea și să se obțină pe baza ei înfăptuiri însemnate în toate ramurile economiei naționale.

Dar nu numai atît. Strădaniile oamenilor muncii de a folosi mai bine mașinile și de a perfecționa tehnica, au avut ca rezultat creșterea cu 11 la sută a productivității muncii pe întreaga industrie, față de anul 1959. Totodată s-au obținut noi înfăptuiri în reducerea cheltuielilor de producție, în gospodărirea tot mai bună a fondurilor bănești și materiale ale statului. Pe această cale prețul de cost a fost redus cu 2 la sută față de anul 1959.

Cît de grăitoare sînt înfăptuirile din agricultură, unde s-au obținut succese de seamă în cursul anului 1960! Astfel s-au

obținut înfăptuiri însemnate în dezvoltarea și întărirea sectorului socialist, în lărgirea bazei tehnico-materiale, în creșterea producției agricole, vegetale și animale. La sfîrșitul anului 1960 sectorul socialist cuprindea 81,6 la sută din suprafața agricolă și 83,7 la sută din suprafața arabilă a țării. Cu toate că mersul vremii n-a fost prielnic în toate părțile țării, producția totală de cereale boabe a fost de 9,8 milioane tone, la sfecla de zahăr de 3,4 milioane tone, iar la floarea soarelui de 522 mii tone. Cifrele cuprinse în Comunicat pun în lumină deplină marea superioritate a agriculturii socialiste: producțiile medii ale gospodăriilor agricole colective au fost mai mari cu aproape 60 la sută la grîu și porumb, față de cele obținute de gospodăriile agricole individuale, și cu 32 la sută și respectiv 36 la sută față de cele din întovărășirile agricole.

În sectorul zootehnic, încă s-au obținut înfăptuiri de seamă. Mulțumită lor, producția de carne (greutate vie) a fost cu 60.000 tone mai mare decît în anul 1959, cea de lapte cu 3,4 milioane hectolitri, iar cea de lînă fină și semifină cu 1.460 tone.

Creșterea producției industriale și agricole a atras după sine creșterea volumului de mărfuri puse la dispoziția populației prin comerțul socialist. În felul acesta, cu fiecare an poporul nostru se hrănește tot mai bine și se îmbracă tot mai bine. Vânzările de mărfuri alimentare au crescut în anul 1960 cu 11 la sută, iar vânzările de mărfuri nealimentare cu 20 la sută, față de anul 1959.

Mulțumită dezvoltării economiei naționale și sporirii venitului național, în cursul anului 1960 s-au putut lua măsuri de îmbunătățire a condițiilor de viață ale oamenilor muncii. Astfel, în anul 1960, salariul real a crescut cu 11 la sută în comparație cu anul 1959 și cu circa 18 la sută față de 1958, deși numărul salariaților din economia națională a sporit cu peste 180.000 față de anul 1959.

Pentru susținerea diferitelor acțiuni social-culturale: învățămînt, cultură, sănătate, prevederi sociale, asigurări sociale, alocații de stat pentru copii, statul a cheltuit, în anul 1960, suma de 13,7 miliarde lei, cu 13 la sută mai mult decît în anul 1959. Să ne gîndim cîți oameni și-au putut stîmpăra setea de știință, cîte cărți noi au putut pătrunde în biblioteci, cîte case de

nașteri s-au ridicat, cîte cămine culturale. Nici condițiile de locuit n-au rămas mai prejos în anul 1960. Numai din fondurile statului s-au construit un număr de 28.000 de apartamente pentru oamenii muncii.

Toate aceste succese oglindesc în chip grăitor însuflețirea și hotărîrea cu care poporul nostru a trecut la înfăptuirea mărețelor sarcini stabilite de Congresul al III-lea al P.M.R. De asemenea, înfăptuirile anului trecut dovedesc că înfăptuim tot ceea ce ne propunem.

Cifrele Comunicatului Direcției Centrale de Statistică asupra îndeplinirii Planului de Stat al Republicii Populare Romîne încheagă un tablou măreț. Acest tablou se deosebește cu totul de tabloul situației din țările capitaliste. Pentru a ne da seama despre acest lucru, este de ajuns să ne gîndim la faptul că în Statele Unite ale Americii, de pildă, numărul celor rămași fără nici un mijloc de trai a crescut la 5,5 milioane, iar guvernul belgian a anunțat la începutul acestui an sporirea cu 9 milioane de franci a taxelor la bunurile de larg consum și a impozitelor, reducerea salariilor și scăderea pensiilor.

Cea mai luminoasă latură a Comunicatului despre care vorbim, este aceea pe care i-o dau înfăptuirile noastre pașnice, avîntul constructiv al veacului socialist, care vrea să facă viața din ce în ce mai frumoasă și mai fericită. Prin toată frumusețea ei, această latură condamnă în chip necruțător pe toți aceia care își cheltuiesc ostenele pentru a făuri arme din ce în ce mai ucigătoare și mai nimicitoare!

Îndeplinirea și depășirea prevederilor planului pe anul 1960 au creat condiții pentru noi și însemnate izbînzii în înfăptuirea planului de șase ani. Cu nemărginită încredere în puterea sa de înfăptuire, poporul nostru va continua cu și mai mult avînt împlinirea șesenalului.

Drumul care ni se deschide în față este uriaș, este măreț. Căci prin tot ceea ce s-a înfăptuit pînă acum, s-au pus temelii trainice victoriilor și mai mari, și mai strălucite de mîine. Toate înfăptuirile pe care le vom obține în anii următori, vor fi spre binele, spre folosul și spre fericirea tuturor oamenilor muncii din patria noastră, spre binele și fericirea întregului popor.

Ca unii care prețuiesc după cuviință munca pașnică și rodnică închinată binei obște, preoții păstori de suflete sînt chemați să popularizeze în toate împrejurările potrivite aceste noi succese ale poporului nostru muncitor.

REDACȚIA

Pentru dreptul la pace

Multe se spun și s-au mai spus în legătură cu pacea, ca supremul ideal al raporturilor desăvârșite între oameni și popoare. De realizarea ei depinde însăși viața omenirii, așa că dreptul la pace duce neapărat și la dreptul la viață, sau din dreptul la viață izvorăște și dreptul la pace.

Și pentru un credincios creștin această chestiune trebuie să fie evidentă și firească, pentru că însuși Mintuitorul nostru Iisus Hristos a venit în lume întru apărarea vieții și a păcii. Iar dacă credincioșii n-au înțeles în decursul vremurilor trecute să-i urmeze pe deplin Mintuitorului în acest principiu, ci au scornit dușmăniei și războiri întreolaltă, apoi aceasta nu putea fi o consecință a învățaturii Domnului, ci dimpotrivă o urmare a păcatului de variate feluri, ca mândria, lăcomia, nedreptatea, lipsa de dragoste și altele. A se complăce mai departe în aceste porniri păcătoase ar însemna a stărui conștient pe calea păcatului.

De aceea și dintre creștini trebuie să se ridice spre îndreptarea din păcat voci cu răsunet, cu lămurire și apel la conștiința de creștin, ca amenințarea păcatului uciderii prin război din partea unei minorități de agitatori militariști apuseni să fie stăvilită și vestejită.

Cu această misiune s-a însărcinat nu de mult Mișcarea creștină pentru pace de la Praga. Ea și-a ținut în ultimii trei ani chiar trei conferințe generale și acum pregătește o întrunire pancreștină pentru pace, la Praga, pentru luna iunie 1961. Vor veni cam la 600 delegați din lumea întreagă și aceasta necesită pregătiri.

Și astfel în ianuarie 1961 s-au întrunit la Praga la lucru comun Comitetul plenar al Mișcării și comisiunile speciale, ca să pregătească tot ce trebuie pentru reușita întrunirii. Eram acolo adunați la 30 de delegați din 9 țări, ca să ne punem de acord asupra programului general și de amănunt al întrunirii, care va cuprinde un referat principal și cinci coreferate complementare. Scopul este în principiu acela, ca să se arate tuturor creștinilor din lume, care este chemarea adevărată a Sf. Evanghelii spre pacea dorită de Mintuitorul Hristos și cum trebuie respinse uneltirile unor creștini militariști, amăgiți de interese cu totul streine de Evanghelia Domnului.

Astfel se subliniază faptul că Sf. Evanghelia nu poate fi socotită de nici un creștin ca ceva ce și-a încheiat valoarea și că chemarea Mintuitorului la pace nu ar mai fi un apel actual. Dimpotrivă, ea ne învață și mai accentuat pentru zilele de astăzi că trebuie să simțim solidaritatea reală cu fiecare om cinstit, că trebuie să participăm activ la toate străduințele spre binele omenirii, pornind de la sprijinirea tuturor faptelor care duc la îmbunătățirea stării fiecăruia în parte și a tuturor la un loc.

Fiecare creștin trebuie să înțeleagă astfel că numai așa își împlinește porunca Domnului, dacă contribuie prin faptele sale, așa cum sint ele în raport cu răspunderea fiecăruia, la opera comună a păcii în lume, căci fiecare în mod solidar răspunde pentru ea, alături de ceilalți și toți.

Ce bine e când frații sint împreună și ce bine e când frații trăiesc în pace. Aceasta însă nu mai este o îngăduință sau un ideal oarecare, ci este o poruncă actuală, care derivă din dreptul la viață onorabilă al fiecărei ființe omenești.

De aceea Mișcarea creștină pentru pace vrea să-i avertizeze pe toți aceia, care par încă nelămuriiți, asupra datoriei lor firești față de viață că nicidecum nu pot fi alături de cei puțini care pregătesc o moarte atomică a semenilor lor, folosind ca avantgardă mijloacele războiului rece, ci neapărat alături de cei mulți din popor care vor pace spre realizarea vieții îmbelșugate. Cei ce urmăresc păcatul uciderii prin arme nucleare trebuie izolați de rest și astfel își vor pierde razimul și se vor trece.

Mișcarea creștină pentru pace vrea să-i lămurească pe credincioși ce este omul, în ce constă umanismul lui și care e misiunea creștinilor în cadrul acestui umanism actual.

Dreptul la război nu este legiferat nicăieri, în schimb dreptul la pace stă la leagănul omenirii însăși. Să-l apărăm cu toată convingerea noastră de creștini.

Pr. Prof. M. ȘESAN

Pregătire temeinică

Statul nostru socialist între multiplele lui înfăptuiri, a realizat în domeniul învățămîntului un progres necunoscut pînă azi.

Grija de a crește oameni cît mai pregătiți, a constituit un factor însemnat în programul său și nu s-a precupețit nimic cînd a fost vorba de îmbunătățirea și înmulțirea jocurilor de lumină, din care să scoată elemente cît mai temeinic pregătite, care să ajute la progresul general și ca o consecință a acestui progres la fericirea și bunăstarea întregului popor.

Potrivit hotărîrii Congresului al III-lea P.M.R. s-a tradus în fapt distribuirea gratuită a manualelor școlare pentru cele 7 clase elementare, la toți elevii din țară, care actualmente numără 2,5 milioane elevi.

În anul 1960 s-au dat spre folosință peste 3.000 săli de cursuri, iar numărul oamenilor muncii care frecventează cursurile serale s-a urcat la 90.000.

Pentru anul în curs sint planificate să se dea în folosință încă 3.200 săli de clasă, iar pînă în anul 1963, învățămîntul de 7 ani să treacă la învățămîntul general de 8 ani și cu perspective într-un scurt viitor de a ajunge la 12 ani.

Un asemenea avînt cultural nu a cunoscut niciodată țara noastră și acesta se datorește regimului de democrație populară.

Pe lingă numărul considerabil de absolvenți care crește an de an, ceea ce e mai îmbucurător e faptul că acești absolvenți pășesc în viață cu un bogat bagaj de cunoștințe teoretice și practice, care pot fi fructificate imediat.

Pentru îmbunătățirea învățămîntului s-au făcut modificări și la programa analitică.

Nu va fi neglijată nici activitatea extrașcolară. La cererea tinerilor, s-au creat la multe școli cercuri electrotehnice, de mecanică, aeromodele, radio-tehnice — apoi s-au organizat concursuri culturale, olimpiade de matematici, excursii, expoziții, participări la spectacole, etc.

De asemeni se observă interesul tinerilor în a da concursul la muncile patriotice, îngrijiri de monumente, parcuri, plantări de pomi, stringeri de plante medicinale, etc.

Învățătorilor, profesorilor și organizațiilor de tineret le revine sarcina de a educa elevii în spiritul patriotismului socialist, al iubirii de patrie și de a lămuri profundele prețaceri mărețe din epoca noastră.

Cei în drept vor crea un regim de muncă, adecvat vârstei și aptitudinilor tinerilor, continuînd a ajuta la îmbunătățirea și răspîndirea celor mai bune metode de lucru.

Conștient de înalta misiune de educare și pregătire a tinerilor, corpul didactic să îngrijească a forma constructori demni și capabili ai societății socialiste, căci statul le dă tot concursul punîndu-le la dispoziție tot ceea ce au nevoie pentru o bună reușită, așteptînd ca de rodirile lor, să se bucure toată societatea și să se întărească și mai mult Patria noastră.

S. R.

Înviere și Revelație

Dintre toate faptele minunate săvîrșite de Domnul nostru Iisus Hristos în vremea viețuirii Sale cu trupul pe pămînt, cea mai mare rămîne învierea Sa din morți. Ea este minunea minunilor și cununa strălucitoare a întregii Sale lucrări de mîntuire a lumii.

Învierea Domnului este nu numai cea mai mare minune săvîrșită de El, ci este în același timp și Revelație, adică Descoperire dumnezeiască. Ea ne arată limpede că Descoperirea dumnezeiască se face nu numai prin cuvînt (vorbire) ci și prin faptă. Prin aceasta ni se arată că în fața lui Dumnezeu prețuiește nu atît ce vorbești ci ce făptuiești.

Prin ridicarea Sa cu trupul din mormînt, Domnul nostru Iisus Hristos s-a arătat lumii ca Dumnezeu și a pus în felul acesta temelie veșnică tuturor cuvintelor Sale. Căci învierea Domnului este dovada de netăgăduit a puterii Sale dumnezeiești și prin aceasta dezvăluirea și întărirea deplină a Dumnezeirii Sale.

Nu numai ca minune ci și ca Descoperire dumnezeiască, învierea Domnului stă la temelie Creștinismului și a învățaturii Bisericii noastre. Căci deplina încredințare a priceperii tainelor lui Dumnezeu ne-a venit prin învierea Mintuitorului, „întru care sint ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Col. II, 2—3). Ziua Învierii Domnului îndreptează cugetele noastre către adîncurile adevărurilor despre Dumnezeu și înseninează sufletele noastre, dîndu-le încredințarea că „de la moarte la viață și de pe pămînt la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi”.

Acum pricepem cîtă dreptate are Sf. Apostol Pavel cînd zice: „Dacă Hristos n-a înviat, deșartă este atunci propovăduirea noastră, deșartă este și credința voastră” (I Cor. XV, 14). De aceea, drept credincioșii de pretutindeni, din neam în neam, de aproape două mii de ani și pînă azi, mărturisesc cu tărie că Hristos a înviat din morți. Căci mulțumită învierii Domnului, adevărul credinței creștine poartă pecetea Dumnezeirii. Așa se explică faptul că în cea mai veche mărturisire de credință a Sfintei noastre Biserici sint cuprinse adevărurile despre moartea Mintuitorului pentru păcatele noastre și despre învierea cea de a treia zi, vestită de prooroci și adevărită prin arătările Domnului. Pe aceasta o găsim în întîia Epistolă către Corinteni (XV, 1—5): „Vă aduc aminte, fraților — zice Sf. Apostol Pavel — de Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați, prin care și sînteți mîntuiți, cu ce cuvinte v-am propovăduit-o... Căci v-am dat întîi de toate ce am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor și că s-a îngropat și că a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor, și că s-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece”.

Învierea Domnului este revărsare a dragostei lui Dumnezeu peste oameni. Ea dezvăluie marea purtare de grijă a lui Dumnezeu față de făpturile Sale, pe care le ridică cu dragoste de la moarte la viață și de pe pămînt la cer prin Fiul Său iubit, Domnul nostru Iisus Hristos: „Că atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît pe Fiul Său Unul-Născut L-a dat, pentru ca oricine crede într-Insul să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (In. III, 16). Învierea Domnului întru mărire este chezașia învierii noastre. Toți cei ce credem în înviere sîntem chemați la strămutarea cu trupul întru mărire cerească.

Sf. Apostol Pavel ne învață: „Hristos a înviat din morți, fiind pîrga învierii celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Și precum întru Adam toți mor, așa și întru Hristos toți vor învia... la arătarea Lui” (I Cor. XV, 20—23).

Învierea morților se va face în același fel cu învierea Mintuitorului: „Dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți, zice Sf. Ap. Pavel, lo-

Folosul postului

Chiar dacă nu știm nimic despre folosul postului, — și numai ținând seama de faptul că, Insuși Mintuitorul nostru a postit (Matei 4, 2; Luca 4, 2; Marcu 1, 13), că El a aprobat postul sfântului Ioan Botezătorul (Matei 11, 18) și al ucenicilor acestuia (Matei 9, 14; Marcu 2, 18; cumește în voi, El, cel ce a înviat pe Iisus din morți, va face vii și trupurile voastre muritoare, prin Duhul care sălășluiește în voi" (Rom. VIII, 11).

Precum Mintuitorul prin înviere n-a venit la viața de dinainte de moarte, ci s-a suit la viața cerească cu trupul preamărit, tot așa și omul prin învierea de obște trece la o viață nouă cu trupul preschimbat. Căci la a doua Sa venire, Domnul nostru Iisus Hristos „va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre întru asemănarea trupului măririi Sale" (Filip. III, 21).

Prin înviere, trupul Domnului a trecut nu numai de la moarte la viață, ci și de la viața de mai înainte la o viață nouă. Dovadă despre acest lucru este faptul că chiar în momentul învierii Iisus străbate cu trupul prin lespede de piatră de pe mormint, lăsând nevătămate pecetea puse deasupra ei. De asemenea, El a intrat la ucenici, cu toate că ușile erau încuiate; se arăta sau se făcea nevăzut într-un loc sau altul, după cum voia.

Tot așa, la înviere, omul se ridică din moarte la viață cu trupul înnoit: „Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, înviază întru mărire; se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere; se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc" (I Cor. XV, 42—44). Acest lucru îl confirmă și Mintuitorul, care spune că după înviere noi vom fi ca îngerii din ceruri (Lc. XX, 35). Trupurile noastre pămîntești se vor face nestricăcioase, pline de mărire și nemuritoare, asemenea trupului cerească al Mintuitorului. Astfel, „după cum am purtat chipul trupului pămîntesc (al lui Adam), vom purta și chipul trupului cerească (al Domnului nostru Iisus Hristos)" (I Cor. XV, 49).

Lumina învierii Domnului însemnează nu numai lumina adevărului ce se descoperă credinciosului prin această minune, ci și lumina puterii de viață asupra morții. Prin învierea Domnului nostru Iisus Hristos, lumina a biruit întunericul, binele a învins răul, viața a nimic moartea. De aceea, învierea Domnului ne dă încredere și tărie în tot ceea ce facem ca să înringem puterile întunecate ale răului și ale morții.

Învierea Domnului dezvăluie adevărul că adevăratul rost al existenței omenești este dobîndirea vieții în pace. Dăruindu-ne mîntuirea prin jertfa de ispășire de pe cruce și prin scularea din morți a Fiului Său iubit, Dumnezeu-Tatăl ne-a împăcat pe toți cu Sine spre înfiere și viață fericită. După preamărirea Mintuitorului ca împărat al păcii, darul dumnezeiesc al dragostei se revărsa neîncetat asupra lumii, călăuzind pe oameni să trăiască în înțelegere și bunăvoință, iar popoarele în prietenie și pace.

Dar rodirea în noi a acestui dar dumnezeiesc atîrnă de purtarea noastră. Dovada trecerii noastre — prin învierea Mintuitorului — de la moarte la viață este viețuirea noastră în dragoste și pace: „Noi știm că ne-am strămutat din moarte la viață — spune Sf. Apostol Ioan — fiindcă iubim pe frați; cine nu iubește pe fratele său, rămîne întru moarte" (I In. III, 14).

Lepădînd pe omul cel vechi al păcatului și îmbrăcînd pe omul cel nou, credinciosul trebuie să se înnoiască cu duhul cugetului său (Efes. IV, 24) prin credința în moartea și învierea Domnului și prin darul Sf. Duh. Aceasta pentru a păstra curăția și sfințenia în ființa sa și pentru a viețui în dragoste și pace cu semenii săi.

Numai în felul acesta în lume „va înflori dreptatea și va fi belșug de pace cît va sta luna pe cer" (Ps. LXXI, 7).

Luca 5, 33) și că a făgăduit că ucenicii Săi vor face la fel (Matei 9, 15; Marcu 2, 19—20; Luca 5, 34—35), noi putem să înțelegem, din acestea, că postul are o mare însemnătate în lucrarea mîntuirii, că este de folos tuturor creștinilor.

Știind, deasemenea, că Mintuitorul a spus despre post și rugăciune că sînt mijloace de biruință asupra duhurilor rele (Matei 17, 21; Marcu 9, 29) și că a dat îndrumări despre felul cum trebuie cineva să postească pentru a avea folos din această lucrare, dată spre mîntuire (Matei 6, 16—18) ne întărim în convingerea că postul își are rostul său în viața sufletească, și îndemn găsim în această convingere, că să-l împlinim cu stăruință.

În sfîrșit, cînd ne gîndim că ucenicii Mintuitorului Hristos s-au îndeletnicit cu postul (I Cor. 9, 27; II Cor. 6, 5; 11, 27; Fapte 14, 23), că la fel au făcut și cei credincioși (Fapte 27, 33) și că sfința Biserica a rînduit zile anume pentru post, — miercurile și vinerile de peste an, precum și cele patru posturi: al Nașterii Domnului, al sfințelor Paști, al sfinților Apostoli și al Maicii Domnului, — orice îndotală despre post se nimicește din sufletul nostru, iar convingerea însemnătății lui pentru mîntuirea noastră apare tot mai luminoasă și tot mai temeinică.

Cel ce postește, din însași această lucrare cunoaște folosul postului, iar o astfel de cunoștință este sigură, căci pornește din făptuirea însași, adică din cercare sau experiență. Este însă și o altă cunoștință, care duce la făptuire, care, deci, cere împlinirea ei cu fapta. Și aceasta își are însemnătatea ei în lucrarea celor plăcute lui Dumnezeu. În nădejdea făptuirii dăm și noi aici cîteva cuvinte privitoare la folosul postului, călăuzindu-ne după înțelepciunea cea dată sfîntului Ioan Scărarul.

Postul ne pregătește pentru luptele duhovnicești, care au drept scop să pună voia noastră de acord cu voința lui Dumnezeu. Cel ce postește se leapădă de cele ce îndulcesc gustul, iar prin aceasta se face neîbitor de plăcere și mai osîrditor spre osteneală: două lucruri de mare însemnătate pentru mîntuire; căci știut este că „aproape tot păcatul se face de dragul plăcerii", iar virtutea prin osteneală se dobîndește. Fără eliberarea din robia plăcerii, cu neputință este a părăsi păcatul, și fără iubirea de osteneală nu este cu putință a agonisi virtutea potrivnică păcatului și înainte mergătoare a bunurilor veșnice.

Cel ce, prin post, a nimicit robia plăcerii și s-a făcut iubitor de osteneală, acela a supus trupul și sufletul poruncilor celor bune și stinge în ele aprinderea cea spre nelegiuire.

Stîngînd aprinderea trupeză, postitorul nimicește gîndurile cele viclene și visurile cele necuviincioase. Ba și rugăciunea lui este curățită de gîndurile cele nedorite, căci avînd sufletul luminat de gîndul la Dumnezeu, și mintea și-o păzește mai bine și mai cu ușurință.

Postul este și ușa smereniei.

Cel ce își smerește inima prin post, acela își aduce aminte de păcatele sale, de aceea suspină cu suspinarea cea izvorită din smerenie, dar zdrobirea inimii sale nu este fără de nădejde, ci ea este însoțită de nădejdea cea bună, de aceea este împreună cu bucurie.

Obişnuit cu ostenelele înfrînării, postitorul mai cu ușurință își înfrînează limba, scăpînd de vorbirea cea multă; și pentru că, înainte de a se liniști sufletul, trebuie să se liniștească buzele, postul, pricinuitor de înfrînare a buzelor, se face și pricinuitor al întregii liniștiri.

Pe măsura înaintării în obişnuința cu înfrînarea, cel ce postește se obișnuiește cu toată ascultarea cea folositoare, de aceea bine s-a zis că „postul este străjer al ascultării".

Ascultarea cea mîntuitoare face pe cel ce o ia asupra sa a fi nepătîmător, iar prin aceasta îl călăuzește spre ușa raiului, spre desfătarea cea ce-

rească, ce are la temelie virtutea cea bine primită lui Dumnezeu și mult folositoare oamenilor.

Nu numai atît, dar chiar și pentru viața cea pămîntească este de folos postul cel pricinuitor de atîtea bunuri cerești, căci el este de ajutor și sănătății trupeză și somnul îl ușurează.

Cunoscînd noi atîtea foloase ale postului, este firesc să dorim a-l îmbrățișa și să-l împlinim cu fapta. Bun lucru face cel ce postește, după îndrumările sîntei Biserici, iar osteneala lui va avea rod bun, bineînțeles dacă scopul pe care îl urmărește postitorul este după voia lui Dumnezeu. Căci postul este numai o unealtă a virtuții, nu însăși virtutea. De aceea nimeni nu trebuie să postească pentru a se lăuda cu postul, sau pentru a agonisi slavă de la oameni, ori pentru o mulțumire a sufletului său, ci fiecare dintre cei ce postesc trebuie să urmărească prin post foloasele pe care le aduce înfrînarea, iar aceasta să o facem totdeauna cu măsură sau cu dreaptă socotință, bine știind că „cele peste măsură sînt de la cel rău".

Să nu ne încredem în noi însine pentru osteneala postului, ci să ne cercetăm mereu în ceea ce privește rodul postului în sufletul nostru, și de vom afla vreun rod binecuvîntat, să mulțumim cu smerenie lui Dumnezeu, Dătătorul celor bune.

Dacă, însă, căutînd noi rodul postului în sufletul nostru, nu vom găsi acolo cele dorite, să nu învinuim postul, ci pe noi însine să ne învinuim, ca pe unii ce am călătorit fără scop, uitînd că: „Cel ce călătorește fără scop va osteni zadarnic". Deci, cel ce postește să caute să devină mai plin de dragoste, de bunătate, de milostivire, de pace. Făcînd așa răsplătă vom avea de la Domnul și întru numele Domnului viețuind, slăvi-se-va prin noi numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh.

Teofil Piriianu

Iubire Lui...

Iisus ne chiamă cu iubire
De peste veacuri tot mereu
Zicînd: „Veniți la mine!
Eu vă primesc la sînul meu!
Să nu-mi nesocotiți iubirea,
Vedeți și voi cît v-am iubit?
Căci pentru-a voastră mîntuire
Pe cruce însumi m-am jertit!
Și azi la orice liturghie
Pe-altarul sînt Eu mă jertfesc,
Dînd trupul meu spre hrană vouă
Ca-n Tatăl să vă mîntuesc.
Veniți gustați din apa vie
Să vă-noiți întru puteri
Și viața vi se va preface
Intr-un noian de mîngîierii!"
Iisus ne-ndeamnă cu iubire
Zicînd: „Iubiți cuvîntul meu!
Iubiți-vă unii pe alții,
Așa cum v-am iubit și eu!"

→ * ←

Să cîntăm...

Să cîntăm azi Domnului
Că e bun și mare
Și sîntă mărirea Lui,
N-are-asemănare.
Să cîntăm azi Domnului
Sfîntă rugăciune,
Căci El dăruiește-oricui
Pururi cele bune.
Să cîntăm azi Domnului
Cînt de mulțumire,
Pentru mare mila Lui
Pentru mîntuire.
Să cîntăm azi Domnului
Din inimi curate,
Lăudînd puterea Lui
Care-i peste toate.
Să cîntăm azi Domnului
Imn de bucurie,
Proslăvind puterea Lui
De-acum în vecie.

Pr. AL. GHERGHEU

Sf. Ioan Gură de Aur despre lăcomie

Sf. Iacob ne spune în epistola sa, cap. 4 și 5, că sfezile și neînțelegerile dintre oameni, precum și războaiele au la originea lor lăcomia — de averi, de bani, de lux, de mâncare — dorința oarbă de a trăi fără să muncești, de a fura sau a exploata munca altora, de a nu da semenilor tăi ceea ce li se cuvine, etc.

După învățătura noastră creștină, lăcomia, sau furtul muncii altuia, este socotită ca păcat strigător la cer, un mare păcat deci, iar cei ce o practică sînt numiți „închinători la idoli”, care n-au „moștenire întru împărăția lui Hristos” (Efeseni 5, 5).

Sf. Ioan Gură de Aur, acest mare cunoscător al vieții omenești sub toate laturile ei, în omilia IX-a la epistola I către Corinteni, ne înfățișează chipul hidos, sufletesc și trupesc, al lacomilor, al celor dornici de îmbogățire în dauna semenilor lor. Să-l ascultăm:

„Pe cine voiți mai întâi să vă descriu? Pe lacom și pe răpitor? Dar ce poate fi mai nerușinat ca ochii acestora? Ce poate fi mai fără rușine și mai fără pereche ca aceștia? Ce poate fi mai spurcat ca miinile acestora? Ce poate fi mai nesățios ca gura lor, care înghite totul și niciodată nu se satură? Lacomul și răpitorul nu văd pe oameni ca oameni, nu văd cerul ca cer, nu ridică capul în sus spre Stăpînul a toate, ci totul cred că este ban. Ochii cu adevărat omenești nu văd pe cele străine ca ale lor, ci pe ale lor străine; nu poftesc pe ale altora, ci și pe ale lor le dau altora, pe cînd ochii acestora nu se simt bine pînă nu vor răpi și pe ale altora, căci ei nu au ochi de om ci de fiară sălbatică. Ochii omenești nu pot suferi să vadă un trup dezbrăcat, pe cînd ochii acestora nu sînt mulțumiți decît numai cînd îi vor vedea pe toți dezbrăcați și toate cele ale altora, depuse acasă la ei. De aceea, miinile lor nici cu labele fiarelor sălbatice nu pot fi asemănate, căci sînt mult mai răpitoare și mai dăunătoare ca ale acelor. Urșii și lupii, după ce s-au săturat, se dezgustă de prada lor și se depărtează, pe cînd aceștia niciodată nu mai au saț. Dumnezeu ne-a făcut miinile ca să ajutăm pe alții, iar nu ca să-i dezbrăcăm, și decît să le folosim în acest scop atunci e mai bine să le tăiem și să rămînem fără ele.

Tu, cînd o fiară sălbatică îți sfișie o oaie, te întristezi, iar cînd însuși faci așa ceva cu fratele tău nu ți se pare că ai făcut ceva rău? Și cum te poți numi om? Nu vezi că noi numim faptă omenească mila plină de dragoste și cînd cineva face ceva crud și lipsit de milă o numim cu toții faptă neomenească?

Prin urmare, faptele oamenilor se deosebesc de cele ale fiarelor sălbatice... Oamenii vindecă sărăcia și nu o mai sporesc, pe cînd gurile acestora (ale lacomilor) sînt guri de fiare sălbatice sau, la dreptul vorbind, chiar și mai rele, chiar și mai sălbatice decît ale acelor, pentru că ies din ele cuvinte mai veninoase decît dinții fiarelor, cuvinte care adeseori pricinuesc chiar și moartea aproapelui. Căci dacă ne uităm bine vedem cum neomenia și lipsa de milă fac din oameni neomeni și fiare sălbatice.

Ba mai mult, dacă cineva ar cerceta și cugetul unor astfel de oameni, i-ar declara nu numai fiare sălbatice, ci chiar demoni, căci sînt plini de răutate și de dușmănie asupra aproapelui. Acolo nu vei vedea nici dragoste de împărăția cerurilor, nici rușine de oameni, nici milă, nici iubire de aproapele, ci nerușinare și dispreț... Astfel este cugetul lacomilor și al răpitorilor.

Deci, cînd ei pe din lăuntru sînt demoni și pe dinafară fiare sălbatice, ba mai rău decît acelea, atunci cu cine vom asemăna pe astfel de oameni? Cum că sînt mai răi decît fiarele sălbatice, se adeverește de acolo că acelea prin firea lor sînt așa, pe cînd ei ca oameni, avînd din fire blinde-

tea, singuri se silesc să se pună în rîndul fiarelor sălbatice.

Știu bine — își încheie Sf. Părinte cuvîntul său — că mulți sînt nemulțumiți de noi pentru aceste cuvinte, dar eu nu sînt deloc supărat ci mi-e milă și deplîng pe niște astfel de oameni și chiar dacă ar voi să mă bată, ași suferi dacă s-ar depărta de această sălbătăcie a lor... Să devenim deci odată oameni și să recuștigăm chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.

Cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur pe scurt mai sus arătate sînt vădite și astăzi în fabricanții și bogății din Apus, care din lăcomie și din dorința

Vrăjitorii și superstiții

Intre semnele văzute și mărturisite ale decăderii religioase sînt și vrăjitoriile și superstițiile.

Printre unii creștini se găsesc multe credințe deșarte și superstiții, care întunecă ochii minții celor ce le practică ca să nu mai vadă nimic limpede, le înlocuiesc credința cea adevărată cu ființe năzdrăvane, care zic că se amestecă în traiul lor și le aduc pagube, noroc sau nenoroc. E adevărat că astăzi, datorită răspîndirii științei prin școală, cărți și ziare, oamenii s-au luminat și își dau seama de netemeinicia și neadevărul superstițiilor. Știința alungă toate nălucirile, rămase din vremi de întunec și neștiință. Ea lămură mersul lumii și al vieții și arată cît de false sînt explicațiile superstițioase. Totuși mai sînt ici-colo minți, din care unele superstiții încă n-au dispărut.

Sînt mai cu seamă femei superstițioase, care cred că vrăjitoarele stau în legătură cu strigoii și au putere, prin descîntec, blesteme, buruieni sau leacuri drăcești să aducă necazuri și pagube oamenilor.

Unii creștini încearcă să-și descopere viitorul ghicind cu cheia bisericii, iar alții în același scop cer să li se deschidă pravila, ș. a.

Ce răspunde credința creștină celor ce practică astfel de rătăcirii?

Superstițiile de tot felul sînt o moștenire tristă rămasă de la popoarele înapoiate. Ele sînt semnul neștiinței și al unei credințe false. Un adevărat creștin nu umblă pe la ghicitori și vrăjitori, nu crede în vrăji și alte născociri, care degradează pe om și-l fac să trăiască într-o permanentă stare de teamă și neîncredere în puterile sale.

Omul superstițios, care crede în vrăji și farmece e fricos, devine fatalist, așteaptă să-i vină totul din întimplare, singur nimic nu întreprinde.

În Africa trăiește un trib, cu obiceiuri și credințe ciudate. Intre altele se spune despre ei că în fiecare dimineață după răsăritul soarelui șeful tribului, însoțit de un grup de oameni, se ridică pe o înălțime și salutînd soarele zice: „bună dimineața, soare — pe ziua de azi vei face următoarea cale: te vei ridica, vei apuca la stînga, apoi la dreapta și diseară vei coborî acolo...”.

Toți însoțitorii șefului fac un compliment în fața lui și rămîn convinși că soarele merge pe cer după sfatul și arătarea șefului.

Desigur nouă ne vine risul cînd auzim despre isprăvile acestor sălbatici înapoiați, dar eu socot că-i mai de ris acel creștin care crede că laptele vacii îl ia vrăjitoarea, că ea poate lega cununiile și aduce ceartă și pagubă în viața oamenilor. Adică Safta lui X cu argîntul viu și cu boscoadele ei aduce sărăcia și neînțelegeria între soți și nu desfrînarea, beția, lenea, luxul, etc. care și-au făcut cuib în viața lor cea de toate zilele?

Sînt mai de ris aceia care cred că vremile le orînduiesc cărămidarii după interesul lor, că vii-

de îmbogățire pe spinarea altora pun și astăzi la cale crime și războaie. Cu adevărat toți acești îmbuibați din truda și sudoarea semenilor lor sînt mai răi decît fiarele sălbatice, cum potrivit spune Sf. Ioan Gură de Aur, și cu toții „ar trebui alungați din lume ca niște lupi răpitori” — după cum tot Sf. Ioan Gură de Aur ne spune în altă parte.

Să ne ferim dar de lăcomie. Să luăm aminte și noi la cuvintele Sf. Apostol Pavel, care ne învață: „Să nu fiți nedrepti și lacomi în treburile cu semenii voștri” (I Tes. 4, 6) și să luptăm împotriva ațîțătorilor la război, pentru ca pacea, dragostea și dreptatea să stăpînească în toată lumea.

GH. P.

torul, norocul sau nenorocul oamenilor îl vestesc iepurii sau pisicile, lumînarea care se stinge, cheia bisericii sau chiar deschisul pravilei.

Prin vrăji, descîntece, superstiții de tot felul, creștinul iese de sub ascultarea lui Dumnezeu și conștient sau inconștient se pune în slujba diavolului.

Legea V. T. ne arată că vrăjitorii, ghicitorii, descîntătorii, vestitorii viitorului, etc. sînt o „uriciune înaintea Domnului și vor fi izgoniți de la fața lui Dumnezeu” (Deuteronom 18, 10—12). De aceea se și cere prin lege ca vrăjitorii să fie uciși cu pietre (Ex. 22, 15 și Levitic 20, 27. — Zezi și Miheia 5, 12).

Iar în N. T. apostolul Pavel, precum și Ev. Ioan îi aseamnă cu închinătorii la idoli (Galateni 5, 20), cu desfrînării, sau cu aceia care trăiesc în mînciuni. Toți aceștia nu vor avea parte de Domnul (Apoc. 21, 8, 22, 15, etc.). Vrăjitoria a fost folosită de Saul (I Sam. 28) și de Manase (2 Imp. 21, 6), fapte pentru care au și fost pedepsiți de Dumnezeu (I Cronici 10, 13).

Pe vremea apostolilor s-a lepădat de vrăjitorie Simon din Samaria, care s-a întors la Hristos (Fapte 8, 12), iar în Efes vrăjitorii și-au ars ei înșiși cărțile, în fața apostolului Domnului și a credincioșilor (Fapte 19, 19).

Prețul cărților arse de vrăjitori era după cuvîntul Scripturii de 50.000 de arginți și aceasta nu era socotită pagubă, dimpotrivă cîștig era pentru mîntuire. Se vede de aici limpede că între credința creștină și vrăjitorie și superstiții nu e nici o legătură. Cine umblă după vrăjitorii și crede în superstiții săvîrșește un păcat greu în fața lui Dumnezeu și va fi pedepsit.

Dumnezeu ne-a descoperit calea credinței celei drepte prin prooroci și la plinirea vremii prin Unul născut Fiul Său, care s-a răstignit pe cruce pentru mîntuirea tuturor.

Din jertfa lui Hristos s-a născut Biserica, organizată de Sf. apostoli.

Ori atît Sf. Scriptură, cît și învățătura Bisericii au combătut cu hotărîre vrăjitoriile, descîntecele, nălucirile, ghicitul viitorului cu cheia bisericii sau deschisul pravilei, etc. și le socotește ca pe niște bălării și scaieți, pe care Satana le sădește în sufletele credincioșilor, ca să le întunece, să le stingă credința mîntuitoare, încrederea în puterile proprii și în Dumnezeu.

Barca vieții noastre este ocrotită și păzită de Dumnezeu, nu de strigoii și de stihii.

Se cuvine dar să îndrumăm pe puținii credincioși, care mai cred în năluciri, să se lapede de orice rătăcire și să creadă în dreapta învățatură a Mîntuitorului, pe care ne-o propovăduiește Sf. Biserica, să se lapede de închipuiri și să folosească lumina științei, care arată adevărata explicație a întîmplărilor din lume și viață.

Pr. R. TERENCE